

RAMON FAURIA, EIX DE LA PREPARACIÓ DE LA TELEVISIÓ A SANT HILARI

Havia realitzat ja tres entrevistes i en queda una, potser la més important, per a deixar clar el que havia estat la història de la televisió a Sant Hilari. Dic la més important perquè tots els trets apunten cap a allà mateix, cap a un personatge: Ramon Fauria. Així que varem quedar en veure'ns un dia.

Quan arribo, em trobo amb un home senzill, amable, somrient i... nerviós. Més tard em diria: "Es que és la primera vegada que em fan una entrevista i no sé si haurà quedat prou bé".

P. Segons la gent amb la que he parlat i per conclusions tretes respecte el mateix podem considerar que Joan Fauria fou l'iniciador de la "tele" a Sant Hilari. No obstant qui impulsà o impulsà a què els aparells s'extenguessin arreu de les cases del poble fou principalment en Ramon Fauria. Com va començar tot el procés?

R. El procés es va iniciar pel novembre de 1960, o sigui, que acabem de celebrar el 21 aniversari del primer repetidor. La cosa va iniciar-se quan el Teixidor, un gran tècnic, es va informar sobre els que es venen instalats a França, doncs a Espanya amb prou feines n'hi havia cap. El varem muntar tot i era una joguina, però era una solució, doncs amb els mitjans d'aquell temps poca cosa més es podia fer.

P. Quina importància va tenir aquest primer repetidor?

R. Importància? Molta, perquè era un dels primers que s'instalaren a Espanya. Molta gent d'altres llocs vénen a veure com estava instal·lada per a construir-ne una al seu poble. Recordo que va pujar Lluís Ecurra que avui és un alt càrrec directiu de "Prado del Rey" i que aleshores esta-

va a Miramar de Barcelona. També molts periodistes. Fou un gran aconteixement... S'ha de tenir en compte que la més mínima senyal rebuda era un èxit, puix que els mitjans tècnics eren molt limitats i qualsevol moment podia baixar tot.

P. Hi va haver un moment important a destacar?

R. Un dels moments més importants va ésser, a la tarda del dia que es va provar, al menjador de Can Manè, va ser tot un espectacle, doncs estavem tan tips de fer proves i més proves damunt de les taulades amb antenes que semblaven avions, sense poder veure res, que el moment engegar el repetidor i veure aquella cosa tan clara, l'emoció fou indescriptible, el xampany va anar a dojo, celebrant l'aconteixement.

P. Quina mena de suport tenieu? Es de creure que, tenint en compte els resultats obtinguts al final, algun organisme tant a nivell local com extralocal, us donés alguna subvenció o ajuda.

R. El suport més important amb que comptàvem era la nostra gran il·lusió. Erem gent molt jove i amb moltes ganes, això sí! La veritat és que en plan de negoci no es podia muntar perquè resultava ruïnós. Per tant havíem de recórrer a possibles subvencions, que no varen arribar mai. Recordo una reunió a l'Ajuntament en la que es va determinar que els usuaris paguessin una quota per a manteniment. Es varen recollir unes 25 o 30 mil ptes. per un total d'usuaris que no ultrapassen la quantitat de 30 persones.

L'Ajuntament va recórrer a TVE, l'organisme va assegurar que posarien el repetidor. Encara els esperem...

A més, crec que hem d'agrair a Villaret totes les facilitats

que va poder per poder instal·lar el repetidor, a la vora de casa seva. Encara que no intervingués directament en el procés tècnic, sí va tenir importància per l'interès que hi demostrà, aportant el que fós necessari.

P. M'imagino que us trobaríeu amb dificultats...

R. Clar que sí, i moltes! Un cop va estar instal·lat, el problema més important, apart de l'econòmic, era el del manteniment. Treballarem amb fred, amb neu sempre al carrer... I llavors feia fred de veritat i no com ara. A cada llampec, a cada tormenta, saltaven els transformadors d'alimentació. Solució? Canviar el model de transformador.

P. Un cop la cosa es va veure que funcionava, quin procés es va seguir després?

R. Després es varen instal·lar els primers televisors que foren: Tivoli, Bar Club, Parador Quico Vigatà i Can Poldo.

P. Satisfet?

R. Satisfet, malgrat no haver sortit massa gratificat, però això, mirat ja de lluny ja no té importància. L'important és la satisfacció personal, la gran satisfacció que vaig tenir en veure què havia aconseguit que la gent veiés unes imatges a través d'una petita caixa quan amb prou feines hi havia res més, veure els cafès de gom a gom per a veure la "tele"...

Deixo ja a en Ramon Fauria. El deixo somrient immers en el record, pensant amb tota aquella època en la que, de segur, va ser feliç: Així m'ho deia la seva cara... ●